

“La solució no és quedar-se a casa”

L’oposició fa anys que repeteix la frase “Rita és molta Rita”, a fi de justificar els pobres resultats a València. És tanta Rita?

—Fa setze anys que governa la ciutat, la tercera ciutat d’Espanya. Això no vol dir, però, que siga la millor alcaldessa, ni que tot allò que faça estiga bé.

—Si preguntàrem al carrer quines diferències hi ha entre vostè i l’alcaldessa Barberà, ens en dirien moltes. I vostè, quines destacaria?

—Cadascuna té un estil, una trajectòria vital i uns principis diferents. Rita Barberà és del PP, prové d’AP, i jo he estat una dona independent, he format part del Moviment Democràtic d’Estudiants, de l’Assemblea de Dones de València i ara estic al partit socialista. Això a banda, m’agrada moltíssim treballar en equip, sóc una gran defensora dels equips, de la democràcia participativa i de la proximitat a la gent... de la proximitat de debò.

—Si vostè fóra escollida alcaldessa, el seu lideratge també seria imparable.

—Només cal preguntar-ho a tota la gent amb qui he treballat al deganat de Dret [de la Universitat de València], a l’IVAM, al Ministeri de Cultura, o ara mateix. Sempre demane l’opinió de la gent, i em refie d’aquells amb els quals tinc confiança; m’estime l’espontaneïtat, no m’agradaria tancar-me en una torre de cristall. Als actes que fem als barris, allò que més m’agrada és escoltar la gent. Trobe que a València falten espais de participació. I sóc transparent: vull un ajuntament participatiu i molt transparent, que tothom sàpiga què hi passa, com es distribueixen els diners de tots.

—Fa mesos que trepitja els barris i està il·lusionada, però no em pot negar que vivia més còmoda a Madrid...

—Estic encantada ací, de veres.

—Zapatero hi ha tingut molt a veure que vostè haja fet aquest pas?

—Zapatero, Maria Teresa [Fernández de la Vega], Ignasi Pla, el partit, la gent del carrer... És cert que tenia una vida més còmoda, tot i que molt intensa: he escrit tres llibres en pocs anys, i com a diputada he presidit la comissió de control de RTVE i la de Drets de la Dona. Ara la responsabilitat és més gran, però hi ha

Carme Alborch és l’aposta dels socialistes per a captar els seus simpatitzants menys fidels.

Fa mesos que la candidata del PSPV-PSOE a l’alcaldia de València recorre els barris de la ciutat —una tasca “apassionant”—, i ho té clar: “Cal una ciutat més cohesionada i inclusiva”.

moments a la vida en què cal arriscar-se, obrir portes... És una manera de viure la vida amb intensitat. Sóc una persona molt afortunada, perquè he pogut triar i ara opte a ser l'alcaldeessa de la meua ciutat.

—No ser alcaldessa seria un fracàs?

—Aspirem a governar la ciutat, aquesta és la meua il·lusió. Ara bé, tothom coneix la situació de què partim: tenim 12 regidors, i el PP en té 19 [Esquerra Unida, a més, en té 2]. Sempre ho dic: "Si tu vols", la paraula, la té la gent. És important que la gent vote. La solució no és quedar-se a casa. Les eleccions condicionen la nostra vida molt més que no ens pensem.

—El PSPV-PSOE ha governat València amb 13 regidors. Ara en podria sumar 14 i no accedir a l'alcaldia. Es veu quatre anys fent oposició, barri a barri. S'hi presentaria, el 2011?

—I tant, ho tinc claríssim.

—Molta gent diu que vostè...

—...No, no, no. Hi ha molta gent que no ha tingut amb mi el contacte que caldria, que no m'han vist dir a Canal 9 [Alborch no hi apareix des del desembre] que, si no guanye, em quedaré ací a fer oposició tant temps com calga. Quan fas un projecte de ciutat, l'aspiració és fer-lo realitat des del poder, però si la ciutadania decideix una altra cosa, mires de dur-lo endavant a l'oposició, encara que allò més normal és que te'l tomben. No abandonaré l'Ajuntament, és la meua paraula.

—La política local és molt dura.

—Més dura és la mina. Si ets responsable, tens les idees clares i el projecte adequat, allò que vols és posar-lo en pràctica i fer de València una ciutat millor.

—Creu que vostè salvarà vots socialistes de l'abstenció, en favor de Pla? És un gran repte del seu partit a València, perquè la diferència amb el PP gairebé hi dobla la mitjana del país.

—Hi ha molta gent que m'ha dit que el dia 27 anirà a votar amb alegria, i l'alegria és contagiosa. És possible que hi haja gent que em coneix més a mi [que no a Rafa Rubio, l'anterior candidat socialista a l'Ajuntament]; sempre he viscut la ciutat d'una manera molt intensa, i això suma. Es tracta que això tinga una repercussió positiva global, per a tots els socialistes. Hi ha hagut molta desmobilització en aquesta ciutat, després de 16 anys de govern del PP: no s'ha incentivat la participació ni l'associacionisme. Parles amb la plataforma de la salut mental i et diuen que mai no han percebut cap sensibilitat

de part dels governants del Partit Popular; parles amb una associació de veïns i et diuen això mateix; parles amb professors de la universitat o amb investigadors, i passa igual... Hi ha hagut poc contacte amb certs àmbits de la societat.

—La crispació política farà que el PSOE mobilitze el seu electorat?

—Crec que l'electorat, com el partit, està prou mobilitzat. Ho veig als actes que organitzem pels barris. En tot cas, la crispació no és responsabilitat del PSOE, i no m'agradaria que la gent es mobilitzara per això, sinó per canviar les coses, per aconseguir una ciutat millor. El PP vol que es parle d'unes coses, però no d'unes altres. El Govern central fa propostes legislatives interessantíssimes, d'un gran avanç social —la llei d'igualtat, la d'autonomia personal... S'apugen les pensions, s'inverteix molt en educació, es va enllestint l'estatut dels treballadors autònoms—, i el PP no vol que se'n parle; s'estima més parlar de l'11-M o de De Juana Chaos. Com ha dit Jordi Sevilla [ministre d'Administracions Públiques], "les coses van millor que quan anaven bé". L'altre dia m'ho comentava un artista valencià: "Sembla que a la gent d'esquerres ens estan prenent la paraula", per culpa de la crispació. Al programa *Tengo una pregunta para usted*, la gent preguntava poquíssim pel terrorisme, i en canvi el PP està capficat en això. És una manera de girar-se d'esquena a la gent.

—Després de moltes converses, heu pactat amb el Bloc a la ciutat de València. N'hi ha que diuen que l'acord, lluny d'afavorir-vos, us restarà vots.

—No, aquest acord afegeix vots i deixa clar que hi ha un projecte de progrés, que volem sumar pel progrés. Com més gent s'hi senta identificada, millor.

—Parlem de València. Quin és el seu model de ciutat?

—Pot semblar una ximpleria, però no ho és: vull una ciutat per a ser viscuda. A tots ens agrada que vinguen turistes, ens en sentim orgullosos, però paral·lelament no poden créixer tant les desigualtats. Tothom ha de tenir idèntiques oportunitats, no pot ser que els joves se'n vagen perquè no tenen feina o un habitatge digne, són drets fonamentals. Cal un accés democràtic a la cultura, s'ha de calmar el trànsit, tenir un transport públic de qualitat. Falten més de 5.000 arbres a la ciutat, hi falten jardins, hi falta més harmonia i respecte envers les especifi-

"No pot haver-hi una ciutat que tape o amague una altra ciutat"

tats, inclosos els diversos centres històrics —el Cabanyal, Benimaclet... Són aspectes que cal valorar, si volem una ciutat més meravellosa: el Cabanyal és a tocar de les universitats i de la mar, cal rehabilitar-lo i fer-hi habitatges per a joves... Cal una ciutat més cohesionada i inclusiva; els serveis socials estan abandonats, calen espais per a majors, recuperar la xarxa d'escoles infantils, obrir els instituts de bon matí perquè els pares se'n vagen a la feina tranquil·lament... És apassionant.

—D'entusiasme, no li'n falta.

—És que hi ha molt a fer! Hauríem de crear una cultura del medi, és la nostra responsabilitat, com diu Al Gore. Un ajuntament ha de donar exemple, no pot gastar tants diners [València abona el

triple que Barcelona per l'enllumenat públic, malgrat tenir la meitat de població]. A València patim contaminació lumínica: hi ha zones saturades i unes altres estarien a les fosques si no fóra per la llum dels comerços. Hauríem de fer servir bombetes de baix cost, a fi d'estalviar despeses.

—A vostès, que denuncien de fa temps la manca d'equipaments bàsics, els deu colpir quan, de fora estant, els diuen que València està preciosa.

—És cert que València està preciosa. Ens enorgulleix perquè, en part, és història dels socialistes. La reivindicació "el riu és nostre i el volem verd" era nostra i de molts ciutadans del carrer, com "el Saller, per al poble". Si s'haguera fet allò que aleshores volia AP, allà darrere [assenyala el llit vell del riu, al seu despatx de la seu del PSPV-PSOE] hi hauria carreteres i edificis, per comptes de persones, arbres i camps d'esport. La Ciutat de les Ciències va ser una idea de Joan Lerma... En política, aquestes coses passen de vegades. No pot ser que et donen les coses fetes. Per exemple, el circuit urbà de Fórmula

1: ens han de dir quant costa i com molesta, i que la ciutadania decidisca.

—Li fa costat molta gent del món de la cultura. Què faria en aquest àmbit, si a partir del juny fóra alcaldessa?

—Una de les primeres actuacions seria promoure una mena de consell de les arts. A la ciutat hi ha molta infraestructura cultural, però hi manca coordinació i eficàcia. Faria més accessible aquests espais, ja que la cultura és l'aliment de l'esperit i cal democratitzar-la. A més, cal potenciar els nostres creadors i fer una cultura de proximitat. N'és un exemple el patronat del Teatro Real de Madrid, que ha fet una política de creació de nous públics per a l'òpera. Calen centres culturals a tots els barris i espais per a la gent jove, com ha fet l'Ajuntament de Gijón, que a més els té oberts fins a la matinada.

—La polèmica permuta del camp del Mestalla perilla, si hi ha un canvi de color al consistori?

—Estic d'acord amb les al·legacions presentades pel grup socialista. Volem que el València tinga un magnífic estadi,

però no ha de perjudicar el trànsit ni els veïns. A més, quan fas una permuta, has de canviar coses del mateix valor, i ací hi ha hagut massa obscurantisme. De fet, sembla difícil poder fer-s'hi enrere.

—Molts ciutadans són víctimes d'un excés de soroll. S'han declarat zones acústicament saturades, i aquesta mateixa mesura plana sobre el barri d'oci per antonomàsia, el Carme.

—Cal seure amb la gent i parlar-ne. El que no pot ser és que això acabe sempre als tribunals. S'ha de fer compatible l'oci i el dret al descans. El problema és que habitualment no es compleixen les ordenances municipals, l'Ajuntament fa el despistat. Tots han de cedir una mica i ha de prevaler la comprensió.

—València és una ciutat més conservadora que quan vostè va emigrar a la política estatal, als inicis dels noranta?

—Es una ciutat molt polièdrica, com diu [el professor d'Economia Urbana a la Universitat de València, Josep] Sorribes. Hi ha la València més moderna, ètica i estèticament, però la modernitat també implica tenir més drets, tant individuals com col·lectius. No pot ser que hi haja una ciutat que tape o amague l'altra ciutat. Hem de poder conviure, amb el nostre mestissatge i diversitat. L'altre dia, per exemple, una amiga em deia que no hi veu societat civil, a València. Sí que se n'hi veu, però passa que potser no es percep l'entramat que hi havia en uns altres moments i que es dona suport a unes manifestacions per damunt d'unes altres.

—Si és escollida alcaldessa, acudirà als actes religiosos i socials als quals és tan aficionada Rita Barberà?

—Sí, per què no? Són ritus de la nostra tradició. Jo, de fet, he anat sovint a la processó del Corpus, a la Setmana Santa Marinera o a les celebracions pel dia de Sant Vicent. Enguany he estat clavariesa de la Mare de Déu de les *Angústies*, al Cabanyal, i he fet una pregària per la convivència. M'encanta l'església del Carme, hi vaig a la processó, hi ha l'encens... És bonic. No és populisme ni oportunisme, ni hipocresia ni doble moral. No sóc fervorosa, li done el valor de la tradició. Vull ser l'alcaldeessa de tota la ciutat, no sols dels moderns i dels progressistes. Si a la gent li agrada veure la seua alcaldessa en aquests àmbits, per què no he d'anar-hi?

Victor Maceda